

חינוך לחיים

פרשת פנחס

כל סוחר יהלומים יודע שאין יהלום דומה לרעהו. וצריך להתייחס אליהם במומחיות עצומה. האם ללטש כמתומן או כריבוע, כנטיף או כאליפסה יש לקבוע בכל אחד מה ייחודיותו, כיצד יפיקו ממנו את המירב. באיזו צורה, והכל באופן פרטני ולעולם לא יקרה שילטשו את כולם בשווה. אבל משום מה זה קורה בשטח החינוך...

שהרי כל תלמיד ובן הוא יהלום זוהר !! אין 2 אנשים דומים. אין 2 נשמות זהות. לא מבחינת הכשרונות, הנטיות, המידות, לא בשטח האישיות וברמת הבגרות. כל אחד הוא עולם מלא בפני עצמו. אז כיצד הם עוברים "ליטוש" זהה איך כולם "גודל אחיד"????...

ואכן זו חובת ההורים והמחנכים. ודאי להקנות ידע ומידות לכולם אך יחד עם זאת לגלות את הייחודיות שבכל אחד, ולמצות את הכישורים. להתייחס לכל אחד בנפרד כאל יהלום שבכתר.

זהו שביקש משה רבינו בפרשה. שהמנהיג יהא "איש אשר רוח בו" ומפרש רש"י "שיכול להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד" אם נדרש כך ממנהיג, בודאי ממורה ובוודאי מהורה.

ידוע הפתגם - שכאשר האגרוף קמוץ נראות כל האצבעות כזהות בגודלן, אך כאשר הן נפרשות, מתגלית כל אחד בייחודיותה.

עפ"ז מסביר מורי ורבי האדמו"ר מפרמישלאן שליט"א את המשך הפס' "אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו" שמשה ביקש שיהא למנהיג (וא"ד המורה והורה) סיעתא דשמיא לדעת אם ללכת בדרך אהבה או תקיפות. ועפ"ז יצא ר"ת אחד יהא צוחק – בדרך אהבה ושחוק. יבא ר"ת אחד יהא בוכה - שצריך להוכיחו בשבט מוסר.

בואו ונפתח את האגרוף הקמוץ... ונגלה את הפרט וייחודיותו!!!!

לע"נ אבי מורי ר' חיים ב"ר ישעיהו ז"ל

משה בירנבוים - birmoshe@gmail.com